

NẾU NGÀY ẤY VÀO ĐẢNG CSVN, GIỜ NÀY TÔI LÀM GÌ Ở ĐÂU?

Thiện Ý

Tiêu đề trên là câu hỏi nửa đùa nửa thật được tôi đưa ra vào đầu tháng 3-1992, trước lúc chia tay với người bạn thân, một đảng viên cộng sản chân chính (*theo nghĩa vào đảng, với thực tâm và thiện chí hy sinh chiến đấu cho lý tưởng CS vì nghĩ là cao đẹp*)(1).

Vì cuối tháng 3-1992 gia đình tôi rời Việt Nam đến Hoa Kỳ định cư theo diện đoàn tụ gia đình, do người chị vợ di tản trước 30-4-1975 đứng ra bảo lãnh. Trước khi đi, tôi đến gặp chào từ biệt và trong cái bắt tay cuối cùng tôi hỏi bạn, rằng “*Nếu ngày ấy (1-1978) vào đảng, thì giờ này (3-1992) tớ làm gì ở đâu he?*”. Bạn tôi không trả lời thẳng câu hỏi mà nói ‘*S. bây giờ đã là Trung tá Trưởng công an quận X...*’. S. là tên của Thiếu úy công an khu vực trường học đã

làm công tác tư tưởng khuyến dụ tôi vào đảng vào tháng 1-1978.(2). Dường như Bạn muốn cho tôi ngầm hiểu rằng, nếu ngày ấy vào đảng, không chống đảng, thì tương lai ắt phải sáng hơn nhiều so với S. Vì trình độ của S về học thức cũng như kiến thức và khả năng lý luận về chủ nghĩa Marx-Leninne chắc không bằng tôi, mà còn tiến thân đến mức như thế, thì tôi ắt là phải có vị thế cao hơn nhiều.

Vậy giả như ngày ấy vào đảng (1-1978) thì bây giờ (3-1992) sau 14 năm tuổi đảng, khi đó tôi 47 tuổi sẽ làm gì, ở đâu?

Vị thế tương lai thấy được, nếu căn cứ theo lời khuyến dụ của Thiếu úy S. là, nếu tôi vào đảng tôi sẽ được các quyền lợi trước mắt cũng như lâu dài như sau: (1) Đồng chí sẽ được tăng lương, (2) biên chế vào Ban Giám hiệu, (3) muốn công tác ở bất cứ trường nào trong thành phố sẽ được đáp ứng, (3) khi

làm nhiệm vụ cần tài chánh bao nhiêu cũng sẽ được xem xét đáp ứng...

Sự thể này cho thấy một thực tế là, trong chiến tranh, khi chưa cướp được chính quyền, thì đảng CSVN dùng tính mê hoặc của chủ nghĩa CS về một xã hội công bình, *'không giai cấp, không còn cảnh người áp bức, bóc lột người'*; kết hợp xây dựng hình tượng anh hùng cách mạng (CS), để thu hút kết nạp đảng viên gia nhập. Họ đã thành công, nhất là thu hút được giới trẻ như Bạn tôi và nhiều thanh niên sinh viên, học sinh khác trong *'phong trào đấu tranh chống Mỹ-Thiệu'* ở thành thị như Sài Gòn, Huế... thời chiến tranh Quốc- Cộng (1954-1975). Trong số này có một số tôi quen biết hay chỉ biết mà không quen, như Lê Hiếu Đằng, Nguyễn Đăng Trưng, Nguyễn Đăng Liêm, Đỗ Hữu Cảnh, Trịnh Đình Ban, Hồ Hùng Vân ... là đồng môn Luật khoa Sài Gòn với tôi, nhưng khác chính kiến.

Thế nhưng, sau khi cướp được chính quyền, thống nhất đất nước dưới chế độ CS (*Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam*), thì mục tiêu và động cơ phấn đấu vào đảng CSVN không còn là vì lý tưởng CS mà họ làm tưởng là cao đẹp (*mà không tưởng*), mà là quyền và lợi. Đa phần phấn đấu vào đảng nhân danh lý tưởng CS, thực tế chỉ là để có chức, có quyền và từ chức quyền để ra lợi ích vật chất bằng đủ mọi cách hợp pháp cũng như bất hợp pháp, như thực tế ai cũng thấy qua cuộc sống dưới chế độ CS sau 30-4-1975. Chính thực tế này đã gây phẫn nộ cho các đảng viên cộng sản chân chính như Bạn tôi, dẫn đến mâu thuẫn, phân hóa ngày một sâu sắc, hình thành các nhóm lợi ích, tranh danh đoạt lợi trong nội bộ đảng CSVN là hậu quả tất nhiên.

Những đảng viên cộng sản chân chính không phẫn nộ sao được khi thấy các đồng chí năm xưa cùng hy sinh gian khổ thiếu thốn trong chiến tranh, “*cục muối cắn làm*

đôi”; nay một thiếu số có chức có quyền hưởng nhiều bổng lộc, sống vinh thân phì gia, thì “*cực đường dẫu đi ăn một mình*”. Trong khi đa số đảng viên không chức, vô quyền thì cùng chia đời sống thiếu tốn, khổ cực trăm bề với nhân dân trong thời kỳ kinh tế ‘*Bao cấp*’ (1975-1985), để thực hiện quyết tâm của ‘**Đảng ta**’ là ‘*tiến nhanh, tiến mạnh, tiến vững chắc lên xã hội chủ nghĩa*’!?!..Thời kỳ này sự phân hóa nội bộ đảng chưa sâu sắc, vì sự cách biệt giàu nghèo giữa các đảng viên chưa thấy được. Vì bề ngoài chỉ là bổng lộc hưởng theo ‘*Tiêu chuẩn*’ cao thấp, ưu tiên qua chính sách đãi ngộ, phân phối nhu yếu phẩm theo chế độ ‘*tem phiếu*’... Cán bộ đảng viên CS có chức, có quyền, cấp cao có tiêu chuẩn bồi dưỡng cao hơn đảng viên thường đã là chuyện bình thường trong chế độ CSVN. Có điều, ngoài tiêu chuẩn cao, các cán bộ đảng viên còn có thêm bổng lộc do quà cáp, biếu xén, chạy chức chạy quyền hay tham nhũng, móc ngoặc, đục khoét của công mang tính hệ

thống nên được bao che, bịt miệng rất kỹ, ít lộ ra ngoài, để không làm ‘**mất uy tín Đảng ta**’ (người tổ chức mọi thắng lợi của cách mạng VN mà) trước nhân dân.

Sau thời kỳ ‘**bao cấp**’ thực hiện triệt để thử nghiệm mô hình xã hội chủ nghĩa bị thất bại thảm hại, bước qua thời kỳ ‘**Đổi mới**’ (1985-1995) vẫn không thành. Nhưng nhờ ‘**Đổi mới**’ với nhiều thành phần kinh tế cá thể, tư nhân bên cạnh quốc doanh, giai cấp cán bộ đảng viên CS có chức, có quyền đã có cơ hội thuận lợi hơn để làm giàu nhanh hơn thời kỳ bao cấp. Sự thể này đã làm gia tăng cường độ phần nô trong hàng ngũ đảng viên không chức, vô quyền hầu hết có đời sống khó khăn thiếu thốn, đôi khi thua cả dân thường.

Thế rồi CSVN theo gương Liên Xô ‘**đổi mới**’, cũng không cứu vãn được công cuộc xây dựng xã hội chủ nghĩa tại Việt Nam. Trong khi Liên Xô nước đầu tiên thực

hiện chủ nghĩa xã hội, đứng đầu phe xã hội chủ nghĩa, sau ‘**Cải tổ**’ (*Glasnost*) và ‘**Cởi mở**’ (*Perestroika:1985-1990*) thất bại, đã sụp đổ kéo theo sự tiêu vong của cả hệ thống các nước XHCN Đông Âu (*1989-1991*). Tất cả phải chuyển đổi qua chế độ dân chủ đa đảng và kinh tế thị trường tự do tư bản chủ nghĩa. Mất chỗ dựa ‘**Tổ quốc xã hội chủ nghĩa Liên Xô**’, CSVN muốn tồn tại, vội bám trở lại ‘**Tổ quốc XHCN thứ hai Trung Quốc**’, sau ‘**Hội nghị Thành Đô**’ (*1990*) nối lại bang giao, sau 15 năm gián đoạn (*1975-1990*), do bị Trung Quốc trừng phạt. Vì sau chiến tranh CS Hà Nội đã ‘*tham phú, phụ bản*’, chọn Liên Xô là tổ quốc xã hội chủ nghĩa của mình. Nay sau khi nối lại quan hệ ngoại giao bất bình đẳng và lệ thuộc, đảng CSVN đã đi theo con đường “**mở cửa**” của Trung Cộng, theo lời phán của lãnh tụ kế nghiệp giáo chủ CS Mao Trạch Đông, là Đặng Tiểu Bình, rằng ‘*Mèo trắng (tư bản) hay mèo đen (CS) không quan trọng, miễn mèo đó bắt được chuột*’. Đảng

CSVN bắt đầu thực hiện chính sách ‘**Mở cửa**’, để rồi có cơ hội thuận lợi phát triển, sau khi Hoa Kỳ quay lại Việt Nam, bãi bỏ cấm vận, thiết lập quan hệ ngoại giao, ‘*đổi phương*’ thành ‘*đổi tác*’, kéo theo nhiều nước tư bản lớn bé vào đầu tư.

Thế nhưng, chính trong ‘**môi trường mật ngọt kinh tế thị trường**’ này, những cán bộ đảng viên CS có chức có quyền hay không chức vô quyền đều đã biến “*chất vô sản*” thành “*tư sản*” và cao hơn là “*chất tư bản*” mà dân gian gọi là ‘**tư sản Đỏ**’ hay ‘**tư bản Đỏ**’. Và như thế dù muốn dù không, thực tế chẳng còn ai hội đủ phẩm chất một đảng viên CS chân chính (*đội tiên phong của giai cấp vô sản*) theo đúng lý luận Marxist-Leninist.

Đến đây, đã có đủ bối cảnh thực tiễn để trả lời cho câu hỏi giả định, rằng “ *Nếu ngày đó(1-1978) vào đảng CSVN, giờ này(3-*

1992) *tôi làm gì, ở đâu?*”. Có hai tiền đề để có câu trả lời khác nhau:

(1)- Nếu tôi vào đảng và là một đảng viên cộng sản chân chính (giai cấp vô sản chân chính), phấn đấu kiên trung như bạn tôi, thì bây giờ (vào 3-1992 khi nêu câu hỏi với bạn) tôi đã có 14 tuổi đảng (1978-1992) và chức vụ nhà nước cao nhất, theo như Thiếu úy công an S.vạch ra, tôi sẽ là Hiệu Trưởng một trường Trung học trong thành phố HCM. Nếu phấn đấu thêm có thể có vị thế cao hơn trong bộ máy đảng và nhà nước. Tất nhiên vị thế sau đó không thể cao hơn được so với Bạn tôi thuộc dòng dõi ‘*hoàng tử Đỏ*’. Nếu vẫn giữ được phẩm chất là một đảng viên cộng sản chân chính như Bạn tôi cho đến ngày về hưu, thì có lẽ cũng đã chết từ lâu do men rượu giải sầu. Chết vì thất chí, thất vọng, ân hận do đã lầm lỡ vào đảng, theo đảng vì lý tưởng CS tưởng là cao đẹp song không thể, không bao giờ hiện thực; lại

gây hậu quả nghiêm trọng, toàn diện và di hại lâu dài cho đất nước.

Thực tế là Bạn tôi đã chết cách nay ít lâu vì ung thư gan do tác hại của rượu. Bạn chết đi chẳng để lại tài sản, tiền bạc gì cho vợ con. Bạn cũng chẳng có đưa con nào được du học nước ngoài, nhất là tại Hoa Kỳ như các ‘*hoàng tử Đỏ*’ hay ‘*công chúa Đỏ*’ của các ‘*tu bản Đỏ*’ con của các ‘*đồng chí*’ của Bạn tôi phát lên rất nhanh trong thời ‘*Mở cửa*’. Những ‘*đồng chí*’ này không chỉ thừa tiền cho con du học mà còn chuyển tiền mua xe, mua nhà cho con ở và tìm cách cho con lấy vợ gả chồng trở thành công dân Mỹ chuẩn bị bảo lãnh cho cha mẹ khi về hưu hay có bãi đáp ‘*hạ cánh an toàn*’ khi có biến cố bất lợi cho sự nghiệp làm giàu bất chính. Nếu Tổng-Tịch Trọng muốn đưa những cán bộ đảng viên CS bất chính này ‘*vào lò*’ chỉ cần cho điệp viên đến Mỹ mà xem thực hư thế nào?

Tôi chỉ thương cảm và tội nghiệp cho Bạn và những đảng viên cộng sản chân chính như Bạn tôi, khi có chức quyền trong tay, đã chỉ biết sống bằng đồng lương, không biết cách làm giàu bằng mọi cách như các đồng chí của mình. Ngoài căn nhà được hóa giá cho lúc còn tại chức và một đồng bằng khen về phẩm chất và thành tích phục vụ như một đảng viên CS chân chính. Tôi còn nhớ, hành động đơn giản vào những ngày tháng đầu tiên sau ngày ‘*giải phóng*’ thể hiện tính chân chính của một đảng viên CS, là Bạn tôi đã trả lại phiếu mua xăng được cấp sài không hết, thay vì bán lại cho người khác lấy tiền như một số “đồng chí” khác đã làm mà còn gian lận để có thêm nhiều phiếu mua xăng bán đi để ‘cải thiện’...

(2)- Nếu tôi vào đảng và là một đảng viên cộng sản không chân chính (*giai cấp vô sản lưu manh*), với khả năng của mình, tôi có thể vượt cao hơn vị thế một Hiệu trưởng một trường Trung học như Thiếu úy S vạch

ra cho tương lai của tôi nếu vào đảng (1-1978).

Viết thế chắc có người cho rằng dù có năng lực thật đi nữa, tôi cũng không thể tiến thân hơn được vị thế Hiệu trưởng một trường Trung học trong một chế độ mà:

*‘Đất nước gì lắm nỗi thương đau
Thanh bình, thống nhất, tự do đâu?
‘lý lịch ba đời đeo thân phận
Con thơ cam chịu đến bạc đầu’ (3)*

Vì nguyên cái gốc Công giáo, Bắc kỳ di cư 54 cũng đã đủ trấn tôi không ngóc đầu lên được trong ‘*chế độ ta*’. Phải không ạ?- Nhưng xin thưa, một khi chấp nhận thân phận một đảng viên CS lưu manh, tôi hoàn toàn có thể hóa giải được bằng lời nói công khai tuyên bố bỏ đạo Công giáo chẳng hạn và tuyên xưng cùng hành động chứng tỏ thực tâm chọn ‘**đảng CSVN**’ như tôn giáo mới của mình. Đồng thời với sức mạnh của đồng tiền, tôi sẽ tìm được những ‘*đồng chí*

lãnh đạo đảng cấp cao', có uy tín. Tỷ như Ủy viên Bộ Chính Trị Trần Xuân Bách đồng hương Hà Nam cùng kháng chiến chống Pháp với Cha tôi, xác nhận và bảo chứng cho tôi. Trần Xuân Bách lúc thịnh thời là thời kỳ 'đổi mới' dường như đã có sự chuẩn bị thay chức Tổng Bí thư Nguyễn Văn Linh (có con rôi làm Chủ tịch quốc hội hiện nay?). (4)

Như vậy thì câu trả lời thay lời kết cho tiền đề thứ hai là: **Nếu tôi vào đảng ngày ấy (1-1978) và là một đảng viên cộng sản không chân chính (giai cấp vô sản lưu manh), thì cái được của tôi là có thể thành đạt tất cả danh vọng, tiền tài sống vinh thân, phi gia, con cái du học ... như các quan chức đảng viên CS cùng chủng loại như đã nói ở trên.**

Những cái mất của tôi có thể vào tù vì lợi dụng chức quyền, tham ô, tham nhũng, móc ngoặc, đục khoét của công mà ô dù không kịp che đậy, hay không thể bảo kê đành phải

chịu làm vật tế thần. Một cái mất chắc chắn và phổ biến nhất là tôi đã chết từ lâu, chết sớm hơn Bạn tôi, chết trước tuổi về hưu vì các hoạt động tiêu tiền hưởng lạc, tự hủy hoại thân thể là rượu và gái. Vì thực tế không ít cán bộ đảng viên CS không chân chính, có chức có quyền, khi đã có lắm bạc, nhiều tiền đã chết vì hai nguyên nhân này. Bởi các dịch vụ làm tiền, quyết định đẽ ra tiền bằng sự móc ngoặc, tham nhũng thường được các quan chức quyết định trên bàn tiệc tiêu tốn bạc triệu, trong những nhà hàng sang trọng với các cô gái trẻ đẹp hầu bàn và hầu phòng các quan tham trong phòng sau đó. Đó là chưa kể các quan chức đảng viên CS lén lút vợ con, ngụy trang lập phòng nhì, phòng ba với gái non, ở độ tuổi con, cháu mình...

Nhưng cái mất quan trọng nhất với tôi là mất linh hồn, theo niềm tin tôn giáo truyền thống của Tổ tiên, Cha Mẹ. Nhất là lời giáo huấn từ tấm bé của Mẹ tôi, rằng '*Con phải*

nhớ, dù được lời lãi cả thế gian nay mà mất phần linh hồn, nào có ích chi'

Thật may mắn, chính nhờ lời giáo huấn từ thuở vào đời của Mẹ, những nhận thức và suy tư ở tuổi trưởng thành về niềm tin tôn giáo Cha Mẹ truyền lại, tôi đã xác tín và tiếp tục tin vào giá trị vĩnh cửu của con người là linh hồn. Thành ra ngày ấy (1-1978) tôi đã sáng suốt, vượt thoát khỏi sự cám dỗ của quyền và lợi thế gian, đã từ chối vào đảng CSVN, nên ngày nay tôi vẫn sống khỏe mạnh, sống sung túc ở tuổi 75 ở một đất nước văn minh, giàu có và dân chủ bậc nhất trên hành tinh này là Hoa Kỳ. Nhà cửa của chúng tôi cũng “hoành tráng” như các tham quan, chỉ thua dinh cơ cựu Tổng Bí Thư Nông Đức Mạnh (con tư sinh của Bác Hồ?). Con cái tôi được giáo dục, học hành thành đạt từ những đồng tiền chân chính vợ chồng tạo ra; chứ không phải từ những đồng tiền dơ bẩn của những đảng viên CS bất chính cho con cái hưởng thụ và du học tại Hoa Kỳ

cũng như các nước khác.Điều quan trọng nhất lúc này với tôi là đang được sống thanh thản, đầy đủ tiện nghi, an hưởng hạnh phúc tuổi già, ở tuổi thọ hơn cả Bạn tôi, một đảng viên cộng sản chân chính, có chức, có quyền mà khi già từ cuộc đời mới ở tuổi dưới 70. Sau cái chết, Bạn tôi đã không có tiền dư của để, tài sản đáng giá nào để lại cho vợ con, ngoài các bằng khen của “*Đảng và nhà nước ta*”.Đúng như hai câu thơ kết thúc bài thơ “*Tiếng kêu miền Hỏa ngục*” mà tôi đã thuộc lòng từ năm học lớp Nhất Tiểu học (1957-1958):

*‘Nghe Đảng ta, nghe lời Bác đỡ dành
Đến khi chết chỉ biết đành nguyên rủa’*

Thiện Ý

Houston, ngày 22-6-2020

Chú thích:

- (1) Người bạn thân, một đảng viên CS chân chính này tôi đã đề cập chi tiết trong ‘*Thư xuân viết về và viết cho*

người bạn thân, một đảng viên CS” đã đăng trên diễn đàn này của VOA vào năm 2015. Bạn đọc có thể tìm đọc

(2) Vì sao tôi có cơ hội vào đảng CSVN và vì sao tôi từ chối, chọn con đường đấu tranh chống chế độ. Tất cả đã được trình bày chi tiết trong bài *“Vì sao tôi từ chối vào đảng CSVN”* đăng trên Diễn đàn này của VOA vào năm 2016. Bạn đọc có thể tìm đọc lại.

(3)- 4 câu thơ này trích từ bài thơ của hiền thê của tôi làm khi tôi ở tù. Khi đó nàng có ý định đem con vượt biển tìm tương lai cho các con. Do nàng nghĩ, tôi đi tù vì tội chống chế độ, là con cái mất tương lai vì chủ nghĩa lý lịch trong chế độ CSVN.

(4)- Trần Xuân Bách vào thời điểm này, nghe đâu vì muốn theo gương Liên Xô *“Đổi mới cả kinh tế lẫn chính trị”*, nên đã bị phe thân Bắc Kinh trong đảng CSVN triệt hạ ngay. Sau đó mất hết quyền và lợi, đã chết trong âm thầm.